

Števa Opremčáková

UŽ

ZASE

UMIERAM

ŽIVOT S PANICKÝM ATAKOM

MARENČIN PT

Števa Opremcáková

Už zase umieram

MARENČINPT

Žiadnu paniku!

Tento príbeh je vymyslený a podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi či mŕtvymi, alebo podobnosť udalostí je čisto náhodná. Ak sa čitateľ v príbehu našiel, tak pozor, môže ísť o bludnú predstavu, teda paranoju.

© Števa Opremečáková, 2022

© Marencin PT, spol. s r. o., 2022

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marencin Media, s. r. o.

952. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1007-8 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1008-5 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1009-2 (ePub)

Kapitola prvá

*Ak sa rozhodneš pre pomstu,
vykop najprv dva hroby.*

Pamäť je nepredvídateľne selektívna. Zhromažďuje všetky spomienky, ukladá ich podľa všeobecne platných kritérií na dobré a zlé, veselé a smutné, bolestivé a šťastné, trápne a víťazné, pribúdajú, kopia sa. Pomedzi ne sa ustavične vrtí hľadáčik, aby v správny čas vypátral tú príhodnú, ktorá podporí alebo naopak, odradí. Tomuto sa pravdepodobne hovorí intuícia. Lenže keď sa ten hľadáčik zblázni, vybuchne v hlave ohňostroj paniky.

Ale to všetko iba dovtedy, kým nás od spomienok, nenápadne, pekne jednu po druhej, neoslobodí demencia, možno ako dôsledok zahľtenia pamäti spamom.

Cez túto optiku sa môže ukazovať, že od určitého veku akékoľvek investície do nových zážitkov sú prinajmenšom neefektívne, či dokonca bohapusté plytvanie prostriedkami, ktoré ešte ostali, ktoré sa akoby zvýšili a ktorých už nie je nazvyš.

Toto sa javí ako ľahko odvoditeľná a vcelku aj racionálna dedukcia, čo je však na tomto prírodnom zákone čudné a nepochopiteľné, je to, že ako prvé sa

vytratia tie novšie spomienky a, zase nelogicky, ako posledná zmizne tá najstaršia. Je to proste divné, nelogické, nerozumné, veľmi nepraktické, no napriek tomu štatisticky dokázané. A štatistika nepustí.

Moje najstaršie a veruže i najkrajšie spomienky sa spájajú s Džorou. Jednou z prvých je možno obraz nabielo vymalovanej materskej školy v Dobšinej. Cikali sme v nej tesne vedľa seba do nočníkov. Vlastne všetko, čo sa potom v mojom živote odohralo, sa s ňou spája, bola pri všetkom, hoci často iba okrajovo.

Aj dnes – keď sa okolo mňa už nič prevratné neodohráva, nijaké drámy z lásky ani synove prijímačky na ekonomickú univerzitu v Tel Avive či nervy drásajúce štvorkolové výberové konanie na post viceprezidentky v známej banke, v ktorom som, mimochodom, uspela – sa chvíle prežité s ňou ukladajú do mojej pamäti ako pekné spomienky.

No a práve pred chvíľou som ju bola odprevadiť. Bola u mňa, v Košiciach, na niekolľkodňovej návšteve a hľadáčiku spomienok sme dali riadne zabráť.

Na neďalekú autobusovú zastávku sme šli peši, hoci nám veľká taška z Kiky, do prasknutia napchatá zimnými bundami, vestami a svetrami, bola ťažká. Každá z nás ju držala za jedno ucho, no i tak sme sotva dýchali, lebo sme po predošlej prebdenej noci boli unavené a aj prefajčené. Dala som jej toho dosť, ale netešila sa tak, ako by sa dalo čakať. Aj krásnu koženú kabelku značky Bree, ktorú som si

kúpila, lebo bola v zľave, a nedomyslela som, že sa mi vlastne k ničomu nehodí, položila do tej tašky a nezavesila si ju na plece. Na ňom mala prehodenú svoju starú čiernu tašku, ošúchanú na ohyboch tak, že na nich presvitala zažltnutá tkanina, keďže ani len nepredstierala, že je kožou.

Ale netrápilo ma to, ba ani podozrenie, že to všetko zase porozdáva svojim dcéram a vnučkám, lebo taká už je, nič si nenechá pre seba. Má totižto jednu zvláštnu, sebapoškodzujúcu úchylku: nikdy nepovie nie. Ani mne. Akokoľvek som hľadala príčinu tohto nedostatku pudu sebazáchovy či skôr, bože odpusť mi, absenciu prirodzenej ľudskej hrabivosti, zakaždým mi vyšlo iba jediné, že to, čo ona vníma ako dobrosrdečnosť, je vlastne vyhýbanie sa zodpovednosti za seba a za svoje veci. A to na princípe: všetko rozdáam, nič nemám, za nič nemôžem, lebo veď ja už nič nemám.

Vždy bola taká a ja to viem najlepšie, lebo sa s ňou kamarátim už veľmi dlho, ešte od čias, keď sme obe verili, že nám dvom sa nič zlé nemôže stať a že tento svet objavíme a potom aj dobyjeme. Ona svojou krásou a ja? Múdrostou? Príbeh každej z nás sa však vyvíjal celkom odlišne, možno preto, lebo ja som odišla a objavovala, zatiaľ čo ona ostala. Ostala, a to vo všetkých významoch tohto slova. Keď včera večer sedela na mojom gauči a ja som dolievala biele tokajské, ktoré mi ešte začiatkom leta priniesol sused ako ospravedlnenie za hluk a neporiadok na

chodbe, ktorý po celé mesiace robili robotníci pri rekonštrukcii jeho nového bytu, nevdojak som sa jej opýtala:

„Ty, Džora, keby som ti bola vtedy, u teba, v tom starom dome, kde ste bývali s tvojím prvým mužom, kým ste nedostali byt v bytovke, vtedy, keď si po nociach šila tie prekrásne modely z Burdy a ja som ti pomáhala vyťahovať nitky, dookola sme si z magnetáka púšťali tú pesničku Bývalas, Agnes, jak mladý víno... keby som ti vtedy bola veštila, aký život ťa čaká, čo by si mi bola povedala?“

Zamyslela sa, zadívala sa na svoje chudé, žilnaté ruky a pohnutým hlasom zašepkala:

„Neverila by som ti.“

Bola to obrodná noc, taká, čo mení podstatu vecí. Bolo to ako obnovenie výrobných nastavení počítača. Stalo sa niečo, čo odkódovalo moju osobnosť pred päťdesiatich rokov, keď som verila, že to, čo chcem, to aj môžem, a teda musím. A vtedy, možno iba vďaka vzkrieseniu môjho starého, či vlastne mladého ja, no vlastne možno i vďaka tomu vypitému vínu, sa mi zrazu vynorila stará melódia.

Bývalas, Agnes, jak mladý víno,
Při prvním polibku se každéj zpil,
Pro tebe, Agnes, jak pro žádnou jinou
Den začal půlnocí a krátkej byl...

A tejto melódie sa nechcem zbaviť, nechám si ju v hlave rezonovať čo najdlhšie, najlepšie navždy, lebo keď si ju prespevujem, cítim sa znova ako rebel,

ktorý verí, že smie čokoľvek, čo by ho mohlo urobiť šťastným, s pocitom viery vo vlastné sily zápasí so všetkým, čo mu strpčuje život, smeje sa nahlas, nosí kožené nohavice hoci aj do Kauflandu, sám si v parku zacvičí tchaj chi, a čert ber všetky susedy aj s ich rebríčkom solídnosti.

Takáto som sa z tej autobusovej zastávky vrátila domov a prvé, čo som urobila, bolo, že som napísala mail na miestny úrad.

„Dobrý deň, prosím Vás týmto o súhlas na preloženie kvetinových záhonov spod mojich okien na iné miesto. Bývam na prízemí a suseda, domová dôverníčka, pani Ing. Kadidelnická, ktorá býva na ôsmom poschodí, vysadila okolo môjho bytu rôzne rastliny a obložila ich kameňmi. Prišla, nanosila na trávnik zeminu, či skôr hnoj, z ktorého vyleteli roje mušiek a zasvinili mi byt, posadila aksamietnice, kvety, ktoré si zo zrejmého dôvodu vyslúžili aj meno smradošky, a vrátila sa do pohodlia svojho domova. Kosci, ktorí pravidelne kosia trávnik, trafili kosačkou kamene a úlomky z nich mi poškodili okenné tabule. Premnožil sa rôzny hmyz vrátane toho bodavého, a keďže ja som silný alergik, bojím sa otvoriť okno. Keby ma totiž bodla včela alebo osa, potrebovala by som okamžitú lekársku pomoc. Žijem sama, a preto sa bojím o to viac. No a celé leto som bola vlastne na antihistaminikách, lebo som alergická aj na peľ.

Na moje opakované prosby o ohľaduplnosť pani Ing. Kadidelnická reaguje tým, že sa záhony pre-

miestniť nemôžu, lebo Vy, ako majiteľ pozemku, ste prispeli finančnou čiastkou 250 eur, a teda veci musia ostať tak, ako sú. A že ten pozemok nie je môj, ani kvety, a basta.

Preto Vás prosím o súhlas, inak sa budem musieť presťahovať.

S úctou

Heda Goldmanová

No hej, ale zabudla som tam pripísať, že pani inžinierka tie jazierka hojne polieva vodou zo spoločného zdroja v kočiárni, za ktorú platím v podstate aj ja a to už je totálny oxymoron. Jazierka, tak nazvala tie nešťastné kvetinové záhony, ktoré nikto iný okrem nej nechce. Keď som ich po prvý raz zbadala, vybehla som v panike na ôsme poschodie s pocitom, akoby mi trhala list vlastníctva môjho bytu z rúk, a vyletela na ňu.

„To čo za hroby si mi narobila okolo mojich okien?!“

A ona, hrdo skladajúc ústa ako pirohy, akoby ako šťastná matka štyroch detí oznamovala svoje piate tehotenstvo, precedila:

„To sú jazierka!“

Napriek tomu, že som v tom mejle zabudla napísať o tej vode z kočiárne, cítila som sa lepšie. Nevedela som sa dočkať, kedy pani inžinierka od profesionálnych a hlavne objektívnych úradníkov, ktorí, samozrejme, poznajú príslušné právne predpisy o zákaze sadenia kvetov v blízkosti obydlia láskyplnej a bez-

mocnej dôchodkyne, dostane poriadne na frak a pod mojimi oknami sa bude zase pravidelne kosiť trávička, tak ako to bolo ostatných tridsať rokov. Ale hlavne som sa tešila na to, že utrži porážku, pochopí, ako veľmi ma potrápila, a zmení svoj postoj voči mne, teda minimálne konečne prestane byť povýšenecká a sarkastická. Že vraj jazierka, figu borovú! Trávička!

Dostane, čo si zaslúži, a to aj za to, že má pred bytom smetisko až po kolená, a tiež kolobežky svojich štyroch detí, vrecia s odpadkami, škatule od detských tenisiek a ešte bohvie od čoho ďalšieho, a navyše minimálne šesť párov zablatených topánok rozhádzaných až po výťah, lebo keby som súdila podľa jej argumentácie, že pozemok okolo môjho bytu na prízemí nie je mojím vlastníctvom, tak potom ani chodba vlastne nie je jej vlastníctvom, je naša spoločná, a teda aj moja, moja vlastná. A odnesie si to aj za to, že ma jej deti, ktoré sa od útleho veku ponevierajú po chodbách a aj okolo domu bez dozoru, šikanujú, že mi tlčú pästami na dvere a potom utečú, že mi popri prahu lejú vodu do bytu, a nakoniec aj za to, že má neznesiteľne škrekľavý hlas a čím nepresvedčivejšie odôvodňuje svoju aroganciu, tým je škrekľavejší. A to všetko som si vyslúžila za to, že ju, jej chudáka manžela (ó, áno, chudáka, lebo ho „púšťa na pivo“, len keď si to zaslúži, napríklad ak „jej“ vymení žiarovku a ak príde z práce rovno domov, a on je na konci dňa rád, že ho vôbec „pustí“) i jej deti už

celé roky obdarúvam vecami, o ktorých by sa jej inak ani nespomínalo, keby niet mňa. Napríklad mobilom pre syna, aby sa mohol zúčastňovať na dištančnom vyučovaní počas pandémie korony.

Krivdy, ktoré ma ťažili po celé roky, ma zrazu prestali trápiť. A to všetko len vďaka Džore a našej starej melódii.

Takže vlahná ľahostajnosť, s akou prijala tú tašku plnú oblečenia, bez horlivého skúšania a nadšeného ďakovania, ma ani trochu netrápila. To, čo mi dala ona, to bolo na nezaplatenie, len som sa bála, aby sa to očistné a podnetné fluidum v monotónnej a otupnej všednosti, tak ako vždy predtým, zase nerozplynulo.

Všetko teraz závisí od stanoviska miestneho úradu. Musím počkať, povedala som si.

Každé ráno, keď som rozhrnula žalúzie na oknách a uvidela tie odporné žlté kvety, hneď po prvom návale pocitu bezmocnosti a bezprávia ma utešila predstava, ako ich ona pod tlakom spravodlivých úradníkov musí vykopávať a ja si ju víťazoslávne fotím, slastná predstava. Možno tie fotky potom zavesím aj na facebook s titulkom „jazierka inžinierky Kadidelnickej“.

Prv než prišla z miestneho úradu akákoľvek odpoveď, zbadala som jedného dňa na bráne oznam, ktorým inžinierka Kadidelnická zvolávala domovú schôdzu. Bola som si zabehať v borovicovom háji nad Lidlom, tak ako každé ráno. Okrem obvyklých

banalít, medzi ktoré patrí hlasovanie o programe schôdze vlastníkov bytov, odsúhlasenie platby za výmenu vodomeroz zo spoločného fondu opráv a voľba dozornej rady, bol na ňom ako posledný bod programu hlasovanie o kvetinových záhonoch. Schôdza sa mala konať o päť dní, tak ako kážu príslušné predpisy. A hoci som na prípravu presvedčivej reči mala ešte dosť času, od tejto chvíle som na nič iné myslieť nedokázala.

Musím hovoriť pokojným a tichým hlasom, iba vtedy ma budú susedia počúvať, veď sama dobre viem, že ma inžinierkino škriekanie dráždi tak, že ani nevnímam zmysel toho, čo hovorí. Treba vymenovať všetky dôvody, pre ktoré nechcem mať hneď pod oknami nepekne hroby či vlastne, ako ich nazvala ona, jazierka. Vyhnem sa narážkam na inžinierkin nadmerný vzrast, a to čo do výšky i do šírky, vďaka ktorému, či skôr pre ktorý, mi pri okopávaní, ktoré som pejoratívne nazvala motykovaním, vidí rovno do môjho bytu, a ja zase vidím jej tukom obrastený chrbát a proporčne nevyváženú, komicky malú hlavu, sporo zarastenú riedkymi, mastnými vlasmi, a vyhnem sa i zmienke o jej prenikavom pokrikovaní na okoloidúcich, od ktorých sa pri motykovaní dožaduje uznanlivých a pochvalných rečičiek na svoju bohumilú robotu, ktorou skrášľuje okolie domu, a ktoré musím, či chcem, alebo nie, počúvať aj vtedy, keď mám okná pozatvárané.

Jednoducho musím byť vecná.

Schôdza sa konala o piatej podvečer na schodisku pred našim domom, za dodržania všetkých pandemických opatrení, tak ako to bolo na pozvánke uvedené. Pár minút po piatej som vykukla zo svojich dverí, či už niekoho uvidím, a vtedy sa mi na malý okamih pohľad stretol so susedou od vedľa, dôchodkyňou, ktorá celý svoj produktívny život pracovala v plynárňach, chodila po bytoch odpisovať stav plynomerov a rovnako dlho je jehovistkou, teda svedkom Jehovovým, ako ma niekolkokrát opravila. Okrem toho kšeftuje s chlorellou. Jednu pikslu predáva po štyridsať eur a nikdy nezabudne pripomenúť, že ona z toho nemá nič, iba to, že si každú tretiu môže nechať pre seba, zadarmo. Raz sa stalo, že svojimi nástojčivými, jehovistickými metódami jednu vnútila aj mne, a ja že si vezmem tri, teda budem mať jednu zadarmo, ale môj návrh ju zaskočil natolko, že jej zmrzol večný úsmev na perách a habkala, že to sa nedá a že mi rada prinesie ďalšiu, potom, keď túto spotrebujem. No ale ako vysvetliť princíp tri za cenu dvoch osobe, ktorá z hĺbky duše verí, že ľudia prestanú umierať, lebo na Zemi je miesta dosť. No nedá sa. Jehovistka. Či vlastne, svedkyňa Jehovova.

„No, tak to je rozdiel.“

Neodpustila som si sarkastickú poznámku, zavše, keď ma so vztýčeným ukazovákam pooppravila. Ona však bola určite zvyknutá aj na drsnejšie zaobchádzanie, keď si človek predstaví, koľkokrát zvonila

pri cudzích dverách a odbili ju, alebo keď oslovovala cudzích ľudí na chodníku s letákom Strážnej veže v rukách a oni radi využili príležitosť beztrešne si ulaviť od svojich vlastných problémov a starostí, lebo to sa tak akosi môže.

Jej pohľad neveštil nič dobré, ale to sa dalo čakať, lebo predzáhradka pod jej kuchynským oknom je celú sezónu ako z titulnej stránky časopisu Záhradkár. Predzáhradka je pod jej oknami odjakživa a nikto iný na nej nemotykuje, iba ona. Nikomu, ba ani inžinierke, by ani nenapadlo plantať sa popod jej okná, to sa akosi nehodí, ale prečo, preboha, popod moje áno, prečo?! Žeby som urobila chybu ja, vtedy, keď som si s ňou potykala? Niektorí ľudia nie sú mentálne dost vyspelí na to, aby si aj po potykaní zachovali vo vzťahu prirodzený rešpekt. Lenže to, čo mi stvára ona, to predsa nie je len nejaký necivilizovaný nedostatok úcty, to je bohapusté šikanovanie.

Toto všetko sa mi rojilo hlavou, kým som na seba hodila mikinu a džínsy a kým som potom vyšla von, medzi susedov. Bolo ich tam z päťdesiatich sotva pätnásť, neurotická dôchodkyňa, ktorá chodí dole bez, teda v legínach tenkých ako pančušky, a vo vyčaptaných topánkach na vysokom podpätku. Teda, ani nie tak chodí, ako drobčí s pokrčenými kolenami a v predklone. Ďalšia tam bola drobná žienka, ktorá sa mi často sťažuje, že sa musí starať o manžela, ktorý po operácii bedrového kĺbu prestal chodiť, lebo sa pre pandemické opatrenia v nemocnici nedostal

na rehabilitáciu. Potom tam bola ešte vysoká, rovná žena s priznanými šedinami, ktorú denne vidím venčiť malého psíka, ďalej športovo založená stredoškolská učiteľka, pravoverná katolíčka, angažujúca sa v klube mladých kresťanov, a okrem nich tam bola aj suseda z druhého poschodia, ktorej meno sa nevyslovuje, lebo tá je silný kaliber pre akýkoľvek konflikt. Vstáva ráno o štvrtrej, zlepi zo sto domácich pirohov a potom o tom celý deň rozpráva každému, koho stretne. Nikto by sa s ňou nechcel rozhnevať. Nemala na tvári rúško, a tak som z jej výrazu tváre mohla čítať niečo ako...

„No len poďte, susedka, už na vás všetci netrpezlivo čakáme a sme na vás pripravení, ja už všetko viem, pani inžinierka mi všetko, všetučko pekne vysvetlila a teraz to všetko zase povysvetlujem ja vám, a so mnou sa tu nebude nikto ťahať za prsty, len by to skúsil, a vôbec, moja dcéra je už vedúca, pche...“

Áno, pri pohľade na ne sa mi chcelo zdupkať a vrátiť sa do bytu, tam, kde na mňa nik nemôže, a dvere zamknúť na dva západy, no zastavila ma nádej, že keď prehovorím, ľudia mi porozumejú a dajú mi za pravdu. Veď nikomu z nich na tých hlúpych záhonoch nezáleží a fakticky ich ani nevidia z okna, ba ani z chodníka, iba ak by si chceli zašpiniť topánky a zašli po trávniku až za dom, pod moje okná. Šuchla som sa teda do kútika za otvorenou bránou a čakala som na svoju chvíľu. Najprv sa totiž volila dozorná rada. Inžinierka spýtavým pohľadom prešla po

susedoch, ktorí postávali pod schodmi, v bezpečných rozstupoch, a vtedy som zbadala technologičku, rekvalifikovanú na účtovníčku, päťdesiatničku, ktorá pracuje v detskej nemocnici. Odkedy tu bývam, vždy mi bola blízka, ba najbližšia z domu, rada zavše ku mne prišla na kávu, a tak som pudovo vykročila k nej. Zarazilo ma, že sa na mňa vôbec neusmiala, tak ako to zvykla vždy predtým. Ba takmer sa na mňa ani nepozrela. Inú možnosť som však už nemala, nemohla som sa otočiť a vrátiť sa naspäť do svojho kútika, lebo všetci sa na mňa pozerali.

„Ahoj, Janka, tak čo, budeš hlasovať proti tým záhonom?“ opýtala som sa šeptom.

Zatvárala sa tak odmietavo, až ma to zaboľelo, a iba precedila cez zuby: „Nie!“

Viac pozornosti mi nevenovala. Rečou tela potom dávala okoliu veľmi jasne najavo, že so mnou nemá vôbec nič spoločné. Na otázku, či súhlasí s tým, aby jej manžel bol členom dozornej rady, polichotene, so skromne prižmúrenými očami, prikývla. Necítila som sa vedľa nej dobre. S dlhým nosom, sprevádzaná povýšeneckými pohľadmi, som sa radšej vrátila naspäť do svojho kúta za dverami. Po chvíli sa rozhodla schôdzu opustiť. Musela prejsť tesne okolo mňa, kráčala veľmi pomaly, akoby si ten moment chcela vychutnať čo najdlhšie, hore schodíkmi, potom okolo poštových schránok, a kým čakala na výťah, ani sa neotočila. V tvári sa jej zračila prevaha, víťazstvo, ku ktorému prišla iba vďaka tomu, že sa

nahlas nevyjadrila, že sa nepridala na žiadnu zo strán sporu a že je povznesená nad všetky táraniny, ktoré budú nasledovať. Lenže práve ona bola po celé leto mojou dôverníčkou. Vlastne iba ona jediná ma v mojom zápase proti inžinierke a jej kvetinovým úletom po celé vegetatívne obdobie mojej nočnej mory podporovala. Hovorievala, že ona by pri svojich troch deťoch na takéto hlúposti čas nebola mala, že inžinierka nemá základnú sociálnu empatiu a že do kostola chodí celkom zbytočne, že v Boha verí nesprávne, že nikto so zdravým rozumom by sa nepustil do devastácie trávnik a neobťažoval by takto zbytočne a bezohľadne susedovcov na prízemí. Že to chce riadnu dávku arogancie a bezočivosti, a vôbec, že tie kvetiny mám pozalievat' vriacou vodou, že vydochnú a v zemine potom nikto nenájde nijakú chemikáliu. Všetky tieto jej slová mi prebehli myslou, keď som videla, v akom upäto povýšeneckom postoji stojí pred výťahom, z ktorého o chvíľku vystúpila najstaršia inžinierkina dcéra, desaťročné vzdorovité dievčisko, ktoré akoby sa tak trochu hanbilo za svoju šialenú rodinu, v ktorej je odkázané prežívať. Prešlo špalierom susedovcov, za ktorých sa očividne hanbilo tiež, a to bez pozdravu. Na chrbte malo ruksak značky Puma, ktorý som mu darovala ja, a v tomto okamihu sa môj pohľad stretol s inžinierkiným. Bolo mi jasné, že myslíme na to isté, hoci každá inak. Zreteľne som z neho vyčítala veľmi chladné:

„No a čo keď?! Čo teraz urobíš?!“

Zatriasla hlavou, akoby chcela odohnať muchu alebo nepríjemnú myšlienku, a zaškriekala tak, ako to zvykla urobiť vždy, keď bola v defenzíve.

„Navrhujem, aby sa tie nízke zábradlia okolo predzáhradiek ponatierali novou farbou...“ povedala, no vtom jej do reči skočila tá, ktorej meno sa nevyslovuje.

„No to asi nie, asi máme väčšie problémy ako natierať zábradlia.“

„Tak teda nie,“ pohotovo zareagovala inžinierka a zamávala lajstrom na znak toho, že v tomto bode sa debata skončila. Bez nádychu prešla rýchlo k ďalšej veci.

„Brána, treba natrieť vchodovú bránu.“

„Ale najprv ju treba opraviť,“ ozval sa z chodníka sused, čo robí väzenského dozorca. Vybehol hore schodíkmi k bráne, za ktorou som čakala na svoju chvíľu.

„Dajte pozor, nech vám neublížim,“ povedal a zabuchol ju.

„Aha, dá sa otvoriť aj bez kľúča, pozerajte. Aj minule som kričal na decká, keď ňou lomcovali.“

A prudkými pohybmi ňou mykal, až kým v zámku zavrzgalo. Podarilo sa.

„Ty, počúvaj, nepozháňaš opravára? Ty asi nejakého poznáš,“ obrátila sa inžinierka na večne namrzeného chlapíka, ktorý robí v železiarňach, žije sám a syna, ktorého má iba každý druhý víkend, trénuje hokej. Pokýval šikmo hlavou, čo by malo asi